

VÁR - CAR motorsport

Eurocar Mátra Rali

Váradi-Popovics: Háát, ez nehéz volt!!

Amikor szerdán megtudtuk, hogy törölték a Bp. rallyt, kettő nap alatt kellett mindent átszerveznünk. Úgy, hogy az autó még bakon állt, a váltónk vidéken a gyártónál, a futómű is felújításra várt, és a csapat minden tagja az egyetlen üres hétvégére készült a családdal. Szeptemberig kellett volna várnunk arra, hogy megint mehessünk. Mivel kellene a verseny kilométerek az autóba, mert hát ugye van még mit fejlesztgetnünk, és a szponzoroknak is azt ígértük, hogy augusztusban még megyünk, muszáj volt csodát tennünk. Valami olyasmit kell elképzelni, mint háború esetén a mozgósítás. A jelszó is az volt, hogy "pénz, vér, emberélet nem számít, de ennek a kocsinak hétvégén menni kell"!

Szombat reggel, fáradt csapattal, de ott voltunk az átvételeknél. Pályabejárásnál egész jól sikerült felírni a gyorsokat, de az etap szakaszok kissé hosszúnak tűntek. Akkor még nem is sejtettük, hogy ezek nekünk nehezebbek lesznek, mint maguk a gyorsaságik.

Mind a két gyorsasági szakasz nagyon tetszett. A mátrai pályán már mentünk régebben, de a Petőfibánya újnak számít. Valamikor a 80-as évek elején rendeztek arra versenyt. A tengernyi lassítót leszámítva (mert hát ugye egy két méter széles és közel öt méter hosszú kocsival az annyira nem fain) szerintem 1. osztályú pást.

Az első gyors a mátrai volt. Az éjszakai esőzések eredményeképpen már a rajt utáni kanyarokban jöttek a meglepetések. A szárazon felírt itinerünk, mintha egy másik pályáé lett volna. Popi menet közben komponálta át vízre. A hegyre felérve már éreztem, hogy a váltóban feladta valami, mert a váltókar megint nem a helyére ugrik sebességekben.

Tudtam, hogy megint kezdődik a műsor. Az etapot kibírta, de amikor a következő rajt előtt elkezdtek melegíteni a gumit, már nem volt hármassunk. A rajtban várni kellett egy kicsit, itt megpróbáltam összetákolni a rudazatokat. A gyors közepén már megint széthullott, és onnan már csak a kuplungot szétrugdosva tudtunk haladni. Negyedik fokozatban a lassítók, kitérők és a szűk visszafordítók finoman szólva is kínzást jelentettek nekünk. A célban összelapátoltam a váltókulisszát, hogy a szervizig le tudjunk menni. Ott kiderült, hogy a váltón belül is bajok vannak. Tamásék a szervizparkban, ami egy vastelep területén volt, az ott található vasakból, és az ott dolgozó szakikkal gyártottak alkatrészeket, de hát ettől nagy csodát nem vártam. Innen a túlélés és valahogy a célig jutás volt a tét.

Az etapon, nesze sánta itt egy púp is alapon, ránk szakadt az ég. Olyan konkrét összefüggő esőt képzeljetelek, ahol nincs látótávolság és hömpölyög a víz az utakon. Azon, hogy a kocsin szárazabb időre való intermédia gumi volt, kínunkban már csak röhögni tudtunk. Ahogy közeledtünk a rajt felé már nem tudtam a helyére kapcsolni a sebességeket. Megálltunk, tákolunk, tovább mentünk. Popi mondta siessünk, mert futópercben vagyunk! A rajt előtti zárásnál, kifogtunk egy teherautóst, aki pont elállta az utat. Dudáltunk, hogy engedjen el, mert másodperceink voltak arra, hogy beérjünk az időbeíró állomásra. A dudálásunkra felfigyelt az ott szolgálatot teljesítő rendőr. Kötelessége legnagyobb tudatában, MIT DUDÁLGATSZ ITT köszönéssel elkezdte a dolgát végezni. Kérte a papirokat!!!! Azt itt most nem írnám le, hogy mit gondoltam, és mit éreztem. Pusztán nevelési céllal szívatott, mert mielőtt kiadhattam volna a papirokat, elhangzott a megváltó NA HUZZÁL INNEN mondat. Beértünk!

A gyorsan, szabvány szerint, szenvedve átmentünk. A cél után már emeltük is a kocsit és feküdtem alá barkácsolni. Az időbeírónál közölték velünk, hogy a két gyors között be lehet menni a szervizbe. Húúú, ez nagyon jól hangzott. Hívtuk is Tamásékat, készüljenek, jövünk. A terv az volt, hogy hipp-hopp odaérünk, addig gyártanak új alkatrészeket amivel az utolsó gyorsot megcsináljuk és örülünk.

Na, ez szertefoszlani látszott amikor négy kilométerenként meg kellett állnunk üzemképesé tenni a kocsit. Minden egyes alkalommal fel kellett emelni, alámászni és minden nálunk lévő dologgal tákolni. Az idő meg rohamosan fogyott. Amikor már elfogyott az összes kábelkötegelőnk, drótunk, madzagunk, meg mittudomén még mink, már csak olyanokkal operáltunk, mint faágak, meg botok. Telefonáltunk Tamáséknak, induljanak el velünk szembe és hozzanak segítséget, mert nekünk befejeződni látszott a verseny.

Popi talált a táskájában még egy utolsó kábelkötegelőt, ez olyan volt, mint a megváltás. Ekkor már a hegyről lefelé gurultunk üresben. Kitaláltuk, hogy nem állunk meg, majd csak a hegy lábánál, ott van az út mellett árok, ha fölé gurulunk a felemelés és leengedés időt is megspóroljuk. Telefon a szervizbe, hogy mégis maradjanak, haladunk. Megérkeztünk az árokhoz, fölé gurultam és azzal a lendülettel, a nagy eső miatt felázott sárban el is süllyedt az autó tengelyig. Ez még úgy hiányzott, mint egy falat kenyér. Álltam az autó mellett és ujjal mutogatva idegi röhögésbe kezdtem. Valahogy úgy, mint Tom Hanks a Pénznyelő című filmben a leszakadt fürdőkádnál. Telefon Tamásnak pakoljanak, jöjjenek. Mi nekiláttunk kiásni a kocsit fakéreggel, szikladarabokkal. Meglepő módon elég hamar kiszedtük. Úgy voltam vele, most már ráérünk, ennyi volt. Nyugiban összetákoltam a kocsit. Lassan elkezdtünk gurulni. Popi gyorsan számolt egyet, és arra jutott, ha valami csoda folytán kibírná, és tudnánk haladni, akkor egy-két piros lámpán lehet, hogy át kell menni, de még odaérhetünk. Telefon Tamásnak, menjenek vissza, jövünk. Aki látta őket a szervizben az biztos elgondolkodott azon, hogy ezek csak ön vagy közveszélyesek is? Csak annyit láthattak, hogy a bálna Mercibe bepakolás, nagygázzal el, majd pár perc múlva nagygázzal be, kipakolás, pár perc pihenő, majd bálnába be, nagygázzal el, nagygázzal vissza, kipakolás.... És ez így ment náluk minden telefon csörgésre. Kb. húsz kilométerre lehattunk, amikor megint feladta a tákolmányom. Popi megállította az összes arra járó autóst valami nekünk való szir-szarért. Utolértek Tajmel Tibiéék, és náluk volt nekünk való cucc. Ezúton is köszönjük nekik! Összeraktuk, de már csak kettesünk volt. Eléggé hosszú az áttételünk, így kettesben is tudtunk menni százzal, de azért lassan fogytak a kilométerek. Az idő egyre gyorsabban. Leértünk a szervizparkba! Na, ott olyan műsort láttam, amit még soha, pedig régóta csináljuk együtt a fiúkkal ezt a széééép sportot. Megoldottak már sok lehetetlennek tűnő dolgot, de most nyolc percük volt mindenre! Kb. a második percben elemeire volt szedve a kocsi. Igazából nem is tudtam követni. De a nyolcadik percben ott állt készen. Ez alatt megcsinálták a váltó szét-összet a helyén, áthúzták a futóművet, féktisztítás, motor átnézés, és még négy új kerekeket is kaptunk, mert addigra elállt az eső és száraz volt a pást. Szóval most itt ország, világ előtt kijelentem NAGYOK VAGYTOK FIUK!

Amikor Popi szólt, hogy idő van, menni kell, megkérdeztem Tamást, hogy elinduljunk? Kibirja? Azt mondta menjünk, most már végig kell csinálni, a váltóval spórolni kell. Egyes, kettes csak a rajtban utána nem szabad hozzányúlni. Hármasban kell mindent megcsinálni! Csak guruljunk végig, akkor a célban találkozunk. Én ezt megfogadtam és az etapon, ami a szerviztől a gyorsig két kilométer, hármassban melegítettük az új gumikat. Akkora lelkesedéssel, hogy kb. fél úton lehattunk, amikor már egy picit nagy volt a lendület, és elsokalltam. Lelógott a kocsi hátulja és az ott legelésző bokor hajított vissza az útra. Kínomban már csak röhögtem és a nyitott oldalablakon becsapódó, mittudoménmilyen bokor leveleit köpködtem.

Rendben elrajtoltunk. Minden működött. Kezdtem belelkesedni, és a nagy kitérős elágban már a racsnit is meghúztam, de bár csak ne tettem volna! Abban a pillanatban elfogyott az egyesünk. Ennek következtében le is estünk az útról. A nézők pár másodpercen belül kiraktak. Popi mondta innentől csak gurulás hármassban, max. négyesben és máshoz ne nyúljak! Beértünk a gyors céljába. Onnan tizenvalahány kilométer volt a Park Ferme. Éreztem, hogy most már végig megyünk.

Begurultunk a végső célba. Ott kaptuk a megdöbbenő hírt, harmadik helyhez elég az időnk kategóriánkban. Annyira futurisztikusnak tűnt, hogy nem is hittük el. Amíg telt az óvási, idő mi elmentünk a csapattal vacsorázni. Ott hívott fel Veres Gabi barátom, hogy átvette helyettünk a helyezését járó serleget és majd elhozza a műhelybe.

Ez a nap után, az, hogy lekéssük a saját díjkiosztónkat, már olyan természetesnek tűnt.

Gyorsan kibeszélem magamból egy pszichológusnál ezt a versenyt és már készülünk is a Mecsek Rallyra.